

Budapest, 1883. április 8. – Budapest, 1956. május 25.

Középosztályi származású, apja hivatalnok volt. Az elemi iskolát és a gimnáziumot Szatmárnémetiben végezte, 1901-ben érettségizett a jezsuita gimnáziumban. Egyetemi tanulmányait a budapesti tudományegyetem német – történelem szakán kezdte el, majd Grazba és Bécsben tanult tovább régészet – művészettörténet szakon, végül Kolozsvárott szerzett bölcsészdoktori címet. 1904-ben a Magyar Nemzeti Múzeum érem – és régiségtárak munkatársaként kezdte szakmai pályafutását. Az első világháború előtt publicisztikai írásai a Világ című napilapban jelentek meg, amelynek előbb külső, majd belső munkatársa lett. 1916-1917-ben a bécsi egyetem meghívott előadójaként régészeti és művészettörténeti előadásokat tartott, majd több európai ország egyetemén adott elő. Ekkor már több figyelemre méltó szakmai írást publikált. 1918-ban megbízták a régiségtár vezetésével.

Széles körben ismert polgári radikálisként 1918-ban a Nemzeti Tanács tagja lett. Az év végén kinevezték prágai követté. 1919-ben az Új Világ című ifjúsági lap szerkesztője. A kommün bukását követően Ausztriába emigrált. Visszatérése után, 1921-ben elbocsátották múzeumi állásából. 1921-től a Magyar Hírlap és a Pester Lloyd újságírója. 1934-től az Országos Széchényi Könyvtár munkatársa. 1926-ban megindította, és 1939. évi betiltásáig szerkesztette a Literatura című irodalmi és kritikai folyóiratot. Számos könyve és nagyobb tanulmánya jelent meg. 1943. október – 1944. március között a Mai Nap külpolitikai újságírója. 1943 nyarán az aktív németellenes polgári értelmiség tömörítésére létrehozta és irányította a Szabadság, Emberség, Magyarság nevű antifasiszta ellenállási csoportot. A Pajor- szanatóriumból szervezték akcióikat, többek között embereket bújttattak, propagandaanyagokat terjesztettek. A csoport tagjai adták a későbbi Polgári Demokrata Párt fővárosi magvát. 1945. februárban a PDP budapesti szervezetének alapítója, majd elnöke. A párt két szárnyának egyesítése után a Világ című lap főszerkesztője, a párt egyik befolyásos irányítója. 1945. április 2-ától Budapest képviselőjében tagja az Ideiglenes Nemzetgyűlésnek. November 4-én elindult a nemzetgyűlési választásokon, de nem került be a törvényhozásba. 1947. március 23-ától pártja egyik alelnöke. Az augusztus 31-én tartott választásokon Nagy – Budapest választókerületben országgyűlési mandátumhoz jutott. 1947. október 11-én jelentette be a házelnöknek, hogy a polgári demokraták parlamenti frakciója megbízta a képviselőcsoport elnöki tisztségével. 1948. április 27-től az Országgyűlés Politikai Bizottságának tagja. 1948 májusában a Polgári Demokrata Párt és a Magyar Radikális Párt Radikális Demokrata Pártszövetség néven történő együttműködését előkészítő egyeztetőbizottságban a polgári demokraták egyik tárgyalója. 1949. március 3-án mégis kilépett pártjából, és a parlament feloszlata előtt néhány nappal, 10-én képviselői mandátumáról is lemondott. 1910-től szabadkőműves, a Corvin Mátyás Páholy tagja volt. 1946. március 10-től a Magyarországi Szimbolikus Nagypáholy első helyettes nagymestere, majd július 29-től nagymestere. 1949. februárban a tisztségéről is lemondott. Az Írók Gazdasági Egyesületének megalapítója, 1929-ben az ő két évvel korábbi kezdeményezése nyomán rendezték meg az első magyarországi könyvnapot. A Vajda János Társaság és a Magyar

Fabiánus Társaság alapítója, illetve választmányi tag. Részt vett a Good Templar Rend és a Feministák tevékenységében is. 1945-ben a Magyar Nemzeti Múzeum elnökeként rehabilitálták, és a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja lett. Mind szaktudományos, mind ismeretterjesztő munkássága jelentős. Közirői működése elismeréseképpen 1948-ban a Magyar Újságírók Szövetségének egyik alelnökévé, választották. 1949-ben nyugdíjazták, az MTA átszervezése során elvesztette tagságát; 1989-ben rehabilitálták.